

Írta: Alelie Coronel-Camitan
(Igaz történet alapján, magyar átdolgozás)

Ez a történet eredetileg a Fülöp-szigeteken játszódott.

Dávid hallotta, amint az anyukája kopogtat a hálószobája ajtaján. Ideje volt felkelni. Kikászálódott az ágyból, és megmosta az arcát. Aztán csatlakozott Anyához, Apához és a testvéreihez a nappaliban.

„Jó reggelt!” – köszöntötte Anya. Dávid álmosan elmosolyodott. A család letérdelt, és a napjuk indításaként Apa elmondott egy imát.

„Szeretnék ma reggel megosztani veletek egy nagyszerű szentírást” – mondta Anya. Kinyitotta a Mormon könyvét. „A Moróni 7:45-ben található. »És a jószívűség hosszan tűrő és kedves.«”

Dávid a versen gondolkodott, miközben összekészülődött az iskolára. Mielőtt kilépett volna az ajtón, mondott egy imát. „Kérlek, segíts nekem ma kedvesnek lenni” – imádkozott.

Az órai munka közben Dávid boldognak érezte magát az osztályában.

Figyelmesen hallgatta, amint Frida néni új helyesírási szavakat tanít nekik.

Hamarosan jött az ebéidő. Dávid krumplis tésztát vett és hozzá egy kis hideg gyümölcslevet. Leült a barátaival és beszélgetni kezdtek.

Nem sokkal később meghallott néhány gyereket a mellettük lévő asztalnál. Két fiú ugratott egy Jancsi nevű újabb fiút. Jancsi alacsony volt a korához képest, de kedves volt másokhoz, és keményen dolgozott az órákon. A többi fiúnak volt ebédje, de Jancsinak nem.

„Miért vagy ilyen kicsi? Nincs mit enni otthon?” – kérdezte Andris.

Dávid pont időben fordult a fiúk felé, hogy lássa, amint Marci elveszi Jancsi táskáját és Andrisnak dobja. Jancsi Andris után rohant, hogy visszaszerezze a holmiját.

„Légszíves, add ide a táskámat!” – mondta Jancsi.

De Andris és Marci nem hallgattak rá. „Milyen régi és ronda a táskád!” – mondta Marci.

Dávid hallotta ezeket a rosszindulatú szavakat, de túlságosan izgult ahhoz, hogy segítsen

EBÉDIDŐS KEDVLESSÉG

Vajon a fiúk őt is kigúnyolják majd?

Jancsinak. Mit gondolnának a többiek? Vajon Marci és Andris őt is kigúnyolják?

Aztán arra a szentírára gondolt, amelyet Anya aznap reggel olvasott fel. *A jószívűség kedves.* Jézus Krisztus azt szeretné, ha kedves lenne. Ez így lesz helyes.

Dávid felállt, és szembefordult a többi fiúval. „Ne ugrassátok már Jancsit! Adjátok vissza neki a táskáját!”

„Neked meg mi bajod?” – kérdezte Marci.

„Miért vagytok ilyen rosszindulatúak Jancsival? Semmi rosszat nem tett” – felelte Dávid. Aztán vett egy mély levegőt. „Jézus mindannyiunkat szereti, és azt akarja, hogy kedvesek legyünk. Ne ugrassátok tovább Jancsit! A szekálás nem helyes. Ha nem hagyjátok abba, szólok Frida néninek.”

Andris a cipőjét bámulta. Visszaadta Jancsinak a táskáját. „Bocsi” – motyogta. Marcival visszaültek a helyükre.

„Köszö” – mondta Jancsi.

Dávid vállon veregette Jancsit. „Most már barátok vagyunk.”

Jancsi elmosolyodott.

Otthon Dávid elmesélte a családjának, mi történt.

„Nem volt könnyű, de helyesen cselekedtél” – állapította meg Apa.

„Büszke vagyok rád, amiért kedves voltál” – mondta Anya.

Másnap, amikor Anya segített becsomagolni az uzsonnáját, Dávid azt kérdezte tőle: „Csinálhatnánk két szendvicset?”

„Miért? Ennyire éhes vagy?” – kérdezte Anya.

Dávid felnevetett. „Nem, de tegnap feltűnt, hogy Jancsinál nincs semmi étel. Szeretnék neki adni az enyémből.”

„Ez egy szuper ötlet!” Anya vett még elő kenyeret, Dávid pedig készített egy másik szendvicset.

Ebéidőben Dávid és Jancsi együtt majszolták el a szendvicseiket. Bátorság kellett ahhoz, hogy leállítsa a többi gyereket, akik szekáltak Jancsit. Dávid azonban szerette az új barátját, és tudta, hogy Mennyei Atya boldog, amiért úgy döntött, hogy kedves lesz. ●